

здравіе!“ нема нищо по-безобразно отъ таквази добринѣ; туй не като да имъ нѣкой рѣчеше: „Помнете добрѣ, че вый не сте хора, които да можете да шіете за мое здравіе, ако не быхъ ви азъ дозволилъ туй.“ Туй що казвамъ, най сетнѣ, не не че искамъ да ми ся опрости, та да неплатѣ глобѣтъ; Азъ съмъ длъжна седамъ лиры, ето гы.“ Въ сѣщо врѣме тя извади изъ цоба си єдинѣ кесіѣ съдранѣ и умазанѣ като че бѣше правена прѣди сто години, и хвърли седамѣтъ лиры възъ трапезѣтъ. Яко незнаеше да ли да ся смѣе, или да ся сърди отъ разговоритѣ на бабичкѣтъ; той ся бѣше навикналъ да ся сърди отъ нищо, и кръвта му бѣше почнала да ся запалва. Чрѣзь почитаніе обаче къмъ Златка веднага рѣши силомъ да ся прѣмълчи; и като обърна работѣтъ на подигравкѣ (подбишега): „Е, добрѣ, стара майко, казва на бабичкѣтъ, говорете както си щете; макаръ казвала Ваше величество или не, азъ нема да ви бѣдѣ никѣкъ пріятель. — И азъ тѣй смѣтамъ, повтори бабичката; а че пріяхъ свободѣ да кажѣ чувството си, което секога щѣ вършѣ когато найдѣ приликѣ, не, защото немогѣтъ да ся послужѣтъ пріятелитѣ по-добрѣ, освенъ, като токо гы видимъ че правѣтъ злѣ, да гы извѣстяваме. — Не трѣбва да ся голѣмѣете на туй, отвори Яко, защото има минути, въ които азъ не быхъ могълъ да пріимамъ таквизы мнѣнія. — Кажете, принче мой, му рѣче бабичката, че не сте далѣчь отъ тази минутѣ, и ако быхте дозволили, по-добрѣ щехте да сторите, та да мя испратите да ся поразходѣ по волѣтъ си. Ето какви сѣ нашитѣ юнаци; тѣ щехѣ да ся обезнадеждѣтъ, ако гы прѣкорехме че сѣ побѣняли отъ єдинѣ непріятель, комуто ся отстѣпили побѣдѣтъ безъ борбѣ, а припознавать хладнокрѣвно